

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáše a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

ŽALOBCE: J. D., nar. X,
zastoupený: Mgr. Petr Vlach, advokát, Guldenerova 4, 326 00
Plzeň

ŽALOVANÝ: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18, 306
13 Plzeň

**OSOBA
ZÚČASTNĚNÁ NA
ŘÍZENÍ:** A. H., bytem X

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 08. 02. 017 č.j. RR/5195/16

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, ze dne 08. 02. 2017, č.j. RR/5195/16, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 21 600,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Vlacha, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

I. Napadené rozhodnutí

1. Obecní úřad Štěnovice, odbor výstavby, (dále též *stavební úřad*) rozhodnutím ze dne 13. 10. 2016, č. j. výst. 7/13/11 vydal k žádosti stavebníka A. H. stavební povolení na stavbu: *Přístavba haly pro kovovýrobu, skladu tlakových láhví, přístavba skladu pro skladování a prodloužení jeřábové dráhy*, na pozemku parc.č. 545/1 v katastrálním území Robčice u Štěnovic a současně ve výroku II. rozhodl o námitkách účastníků.
2. O odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým rozhodnutí stavebního úřadu změnil tak, že
 - a) v preambuli I. výroku se text „zákona č. 500/20058“ nahrazuje textem „zákona č. 500/2004 Sb.“,
 - b) v I. výroku rozhodnutí se text „... na pozemku parc. č. 545/1...“ doplňuje textem „a 983/10“,
 - c) z II. Výroku o námitkách účastníků řízení v plném znění vypouští body č. 1), 4), 6), 7a), 7b), 7f), 7g) 7h), 7k).
3. Ve zbývajících částech rozhodnutí stavebního úřadu vydané pod č.j: výst. 7/13/11 ze dne 13.10.2016 podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

II. Žaloba

4. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, ve které tvrdil, že žalovaný neprovedl v odvolacím řízení důkazy, které žalobce navrhoval. Konkrétně tvrdil, že nebyl poučen podle § 36 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu a nemohl předkládat důkazní návrhy až do doby vydání rozhodnutí.
5. Žalobce tvrdil, že žalovaný měl provést účastnický výslech žalobce, i přesto, že není tento důkazní prostředek výslovně ve správním řádu upraven, neboť provedení tohoto důkazu bylo nutné pro zjištění řádného stavu věci.
6. Žalobce tvrdil, že žalovaný nesprávně posoudil údajnou opožděnost důkazních návrhů. V projednávaném případě měl podklady shromažďovat správní orgán z úřední povinnosti, neboť má povinnost zjistit stav věci bez důvodných pochybností. Z námitek, které žalobce uplatňoval, žalovaný přitom věděl, že se na žalobcových pozemcích otáčí vozidla a proto měl sám k této otázce shromáždit důkazy.
7. Žalobce tvrdil, že sám nemohl jako podklad rozhodnutí předložit účetní závěrku společnosti HAKON STEEL s.r.o. za rok 2015, která byla ve sbírce listin zveřejněna až 26.10.2016. Z tohoto dokumentu by bylo možné zjistit počet zaměstnanců, kteří ve firmě A. H. pracují. Účetní uzávěrky jsou přitom veřejně přístupné na obchodním rejstříku a správní orgán si tak sám mohl ověřit počty zaměstnanců k objasnění otázky rozrůstání kovovýroby ve stávajícím objektu.

8. Podle žalobce žalovaný se měl zabývat též otázkou ověření navýšení výrobní kapacity, která se z původní zakázkové výroby přeměnila na výrobu průmyslovou. K ověření těchto informací měl použít veřejně dostupné internetové stránky, jak žalobce v průběhu řízení navrhoval.
9. Ve druhém okruhu žalobních bodů žalobce tvrdil, že žalovaný nesprávně rozhodl o námitkách v rozsahu výroku II. rozhodnutí stavebního úřadu pod bodem 7c, 7d a 8a. Tyto námitky se týkaly dopravní obslužnosti stavby a správní orgán se těmito námitkami měl zabývat. Rovněž měl žalovaný náležitě prověřit tvrzení, zda se na žalobcově pozemku vozidla vjíždějící do areálu stavebníka otáčejí. V daném případě měla být stavebníkovi uložena povinnost vybudovat novou místní komunikaci, a to mimo jiné v návaznosti na nový územní plán obce. Uvedenými pochybeními žalovaného bylo zasaženo do práva žalobce na ochranu majetku a ochranu jeho vlastnického práva. Z těchto důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl o přiznání práva žalobci na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný v písemném vyjádření k tvrzení žalobce, že v odvolacím řízení nebyly provedeny důkazy, které žalobce navrhoval, uváděl, že se s důkazními návrhy žalobce v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Podle § 52 správního řádu správní orgán není vázán návrhy účastníků řízení na provedení důkazů, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Stav věci byl v projednávané věci náležitě zjištěn a odvolací orgán jasně uvedl, proč jednotlivé navržené důkazy neprovede - mimo důvody uvedené v § 82 odst. 4 správního řádu to bylo i věcné zdůvodnění toho, že jednotlivé důkazy nemohou prokázat nic z toho, co jimi odvolatel zamýšlel prokázat. Žalovaný odkázal na dotčené pasáže z napadeného rozhodnutí a zdůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za dostatečné. V napadeném rozhodnutí je u každého důkazního návrhu zcela jasně uvedeno zdůvodnění toho, proč odvolací orgán tento důkaz neprovedl. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce v odvolání vůbec neuvedl, z čeho by mělo vyplývat jeho oprávnění požadovat provedení nových důkazů tak, jak to požaduje § 82 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení se k návrhům na provedení nových důkazů uplatněných až v odvolání přihlédne jen tehdy, jde-li o takové důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno činit v řízení prvního stupně určitý úkon, musí tento úkon učinit spolu s odvoláním. Z tohoto ustanovení tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalovaného minimálně tvrdit, že uplatnění důkazů nemohl žalobce provést v řízení v prvním stupni, žalobce však nic takového v odvolání vůbec netvrdil. Postup žalovaného, když neprovedl navržené důkazy, je tak zcela správný a v souladu se smyslem správního řízení, jehož stěžejní část probíhá před orgánem prvního stupně.
11. Žalovaný se ohradil proti tvrzení, že žalobce nikdy nebyl poučen o možnosti navrhnout důkazy ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu, protože takové tvrzení se naprosto míjí s tím, co je součástí správního spisu. Žalobce byl o koncentrační

zásadě poučován v řízení několikrát, o čemž se soud může přezkoumáním správního spisu přesvědčit - viz např. oznámení o pokračování v řízení č. j. výst. 7/13/150 ze dne 06.05.2015 (poř. č. 150), usnesení podle § 36 odst. 1 správního řádu č. j. výst. 7/13/153 ze dne 14.07.2015 (poř. č. 153), sám žalobce dokonce v písemnosti poř. č. 154 žádal o prodloužení lhůty k možnosti podávat důkazní návrhy, takže zde nemůže být vůbec řeč o tom, že by žalobce nebyl poučen o možnosti navrhopat důkazy a o principu, který se navrhování důkazních prostředků týká. Žalovaný dále zdůraznil, že řízení vedené podle stavebního zákona je ovládáno navíc koncentrační zásadou zakotvenou ve stavebním zákoně, takže povinnost žalobce brojit proti postupu stavebního úřadu již ve stanovených lhůtách v prvostupňovém řízení tak vyplývá nejen ze správního řádu (§ 36 odst. 1, § 82 odst. 1), ale je navíc zesílena i zněním stavebního zákona (§ 89 a § 114), takže je vyloučeno, aby žalobce v odvolání uváděl nové skutečnosti a chtěl k jejich prokázání provádět nové důkazy. Žalobcem navrhované důkazy se tak týkají jen toho, co již tvrdil v prvostupňovém řízení a měl povinnost dle § 52 správního řádu na podporu svých tvrzení opatřit důkazy. Pokud tak neučinil, nelze tuto vadu zhojit tím, že jsou bez dalšího tyto důkazy navrženy k provedení až v odvolacím řízení. K tomuto žalobnímu bodu žalovaný tedy uzavírá, že ačkoliv žalovaný neměl povinnost pracovat s důkazními návrhy žalobce, tak přesto se s nimi vypořádal a rozebral je a v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč je nebude provádět - žalobcem navrhované důkazy jednak nemohly prokázat to, co žalobce od nich požadoval, a dále provedení účastnického výslechu ani není dle správního řádu možné, protože dle § 55 správního řádu může být svědkem pouze ten, kdo není účastníkem řízení. Pokud chtěl žalobce správním orgánům něco sdělit, mohl tak učinit na základě několika poučení a výzev stavebního úřadu v průběhu řízení (když řízení je vedeno několik let a bylo vydáno minimálně 5 rozhodnutí stavebního úřadu), a neměl čekat na to, až ho správní orgány k nějaké „účastnické výpovědi“ vyzvou. Další žalobní okruh se týká údajně nesprávně zamítnutých žalobcových námitek, které uplatnil na ochranu svých vlastnických práv. Tyto námitky se týkají dopravní obslužnosti areálu. Žalovaný k tomu uvádí, že obdobné námitky byly uplatněny již v odvolání a žalovaný se s nimi řádně vypořádal a neuznal je důvodnými. Ke svým závěrům došel žalovaný na základě mnoha argumentů, které do sebe zapadají a tvoří logickou řadu se řádně odůvodněnými závěry vycházejícími ze spisového materiálu. Žalovaný tedy v tomto odkazuje na napadené rozhodnutí.

12. Žalovaný setrval na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

a) Výchozí stav věci

14. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 24. 11. 2008 podal A. H. žádost o dodatečné povolení stavby: „*Přístavba výrobní haly a skladů hutního materiálu na pozemku č.parc. 545/1 v katastrálním území Robčice u Štěnovic.*“ Stavební úřad dne 17. 12. 2008 vydal prvé rozhodnutí č. j. výst. 477/08, kterým žadateli stavbu dodatečně povolil. Žalovaný jako odvolací orgán v další fázi stavebního řízení opakovaně rozhodnutí stavebního úřadu o žádosti stavebníka zrušil a stavební úřad posledním svým rozhodnutím ze dne 13. 10. 2006, č. j. výst. 7/13/11 k žádosti stavebníka A. H. dodatečně povolil předmětnou stavbu, stanovil podmínky pro dokončení stavby a rozhodl o námitkách účastníků řízení. O odvolání vůči tomuto rozhodnutí stavebního úřadu rozhodoval žalovaný a vzhledem k tomu, že žádost byla podána před 1.1. 2013, posoudil žádost podle stavebního zákona ve znění platném před jeho změnou provedenou zákonem č. 350/ 2012 Sb.
15. Soud dále vycházel z nesporné skutečnosti, že žalobce je spoluvlastníkem pozemků parc.č. X, X, X v k.ú. x a na něm se nacházejících staveb a mezujících pozemků parc.č. X a X v k.ú. x. Tyto pozemky odděluje od dotčené parc. č. X ve vlastnictví A. H. pozemek 542/1 ve vlastnictví obce Útušice.

b) Právní posouzení žaloby

16. Žalobce uplatnil dva okruhy žalobních tvrzení, přičemž v prvním napadal procesní postup správních orgánů a tvrdil, že žalovaný v odvolacím řízení neprovedl důkazy, které žalobce sám navrhoval a že v průběhu řízení nebyl poučen ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu a proto byl oprávněn předkládat důkazní návrhy až do doby rozhodnutí správního orgánu. Žalobce dále vytýkal žalovanému, že neprovedl jeho účastnický výslech a že nesprávně usoudil, že se nejedná o důkazní prostředek, který by byl v daném případě použitelný. Žalobce dále namítal nesprávnost závěru žalovaného o opožděnosti důkazních návrhů předkládaných žalobcem. Další výtky žalobce směřovala na neúplnost skutkových zjištění týkajících se návrhu žalobce na předložení účetní uzávěrky za rok 2015 firmy pana H. k doložení její expanze se stoupajícím počtem zaměstnanců od doby jejího vzniku do současnosti.
17. Druhá oblast žalobních tvrzení se týkala tvrzení o neúplnosti celého řízení, což vyústilo až do nesprávného rozhodnutí o námitkách žalobce týkajících se dopravní obslužnosti stavby.
18. Rozsudkem ze dne 8.8.2018, č. j. 30A 59/2017-60 Krajský soud v Plzni zamítl žalobu jako nedůvodnou. Toto rozhodnutí žalobce napadl kasační stížností, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15.8.2019, č. j. 8 As 306/2018-38. Nejvyšší správní soud z argumentace krajského soudu podporující nedůvodnost jednotlivých žalobních tvrzení akceptoval závěr, že žalovaný nepochybil, když nevyhověl návrhu žalobce provést jeho účastnický výslech s argumentací, že jeho použitelnost ve správním řízení je značně omezená a samotné provedení navrhovaného výslechu žalobce by nebylo způsobilé zvrátit učiněná skutková zjištění.

19. Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že krajský soud nesprávně posoudil otázku koncentrace správního řízení. Vycházel přitom ze zjištění, že usnesení stavebního úřadu ze dne 14. 7. 2015, č. j. Výst. 7/13/153 skutečně podle § 36 odst. 1 správního řádu řízení zkoncentrovalo, a to k 10. dnu od doručení usnesení. Následně vydané rozhodnutí stavebního úřadu z 24. 8. 2015 však žalovaný rozhodnutím z 28. 12. 2015 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Dne 21. 4. 2016 vydal stavební úřad oznámení o pokračování řízení, kterým vyzval osobu zúčastněnou na řízení k doplnění podkladů pro rozhodnutí a účastníky řízení opět poučil o možnosti podávat námitky podle § 114 stavebního zákona. Koncentrace řízení nastala na základě usnesení z 14. 7. 2015, byla tak následným jednáním správního orgánu prolomena. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jednání správního orgánu je třeba vyložit ve prospěch žalobce, a to zvláště v případě, že obecně jsou podle § 36 odst. 1 správního řádu účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Pokud správní orgán chce aplikovat koncentraci řízení jako výjimku z tohoto pravidla, musí tak vůči účastníkům řízení učinit jasným, zřetelným a zákonným způsobem. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný měl přihlídnout k navrhovaným tvrzením a důkazům, což však nutně neznamená, že žalovaný měl tyto navrhované důkazy všechny provést. Otázkou zůstává, zda se jedná o takovou vadu, pro kterou je nutné rozhodnutí žalovaného zrušit.
20. K otázce koncentrace řízení Nejvyšší správní soud dále vyslovil právní názor, že k jejímu uplatnění není třeba žádného usnesení a odvolací orgán, jako strážce zákonnosti rozhodnutí musí podle § 89 odst. 2 správního řádu přihlídnout i ke skutečnostem a důkazům, které mohl účastník uplatnit dříve a neuplatnil je, pokud ale mají vliv na zákonnost rozhodnutí. Odvolací správní orgán tak vždy bez ohledu na rozsah námitek uvedených v odvolání přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které rozhodnutí předcházelo správními předpisy. V případě žalobce tak nastala koncentrace řízení ze zákona, která však dopadá na skutečnosti, jež mohly mít vliv na správnost rozhodnutí. Tato koncentrace však nedopadá na skutečnosti, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Přípustnost důkazních návrhů, tak závisí na otázce, zda mají navrhované důkazy vliv pouze na správnost nebo i na zákonnost rozhodnutí. V pochybnostech se uplatní výklad, který zásadu koncentrace omezuje. Nejvyšší správní soud konstatoval, že odvolací námitky žalobce směřovaly k dopravní obslužnosti stavby a navrhované důkazy měly prokázat, že stavba je nedostatečně řešena. K závěru krajského soudu, že stavební zákon ve znění účinném do 31.12.2012 nestanovil povinnost stavebníka připojit k žádosti stanovisko vlastníků veřejné dopravy a technické infrastruktury, Nejvyšší správní soud uváděl, že řízení o odstranění stavby zahájené podle stavebního zákona ve znění před novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb., musí stavební úřad dokončit podle dosavadních předpisů. Již v této době byl účinný § 129 odst. 2 písm. c), podle něhož stavební úřad stavbu dodatečně povolí, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Podle § 23 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31.12.2012, musí připojení staveb na pozemní komunikace splňovat požadavky na dopravní obslužnost, parkování a přístup požární techniky. Již před

1.1.2013 tak platil zákonný požadavek na dostatečnou dopravní obslužnost stavby. Povolit stavbu bez zajištění dopravní obslužnosti je nezákonné. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že odvolací námitky žalobce se materiálně týkaly zákonnosti rozhodnutí a těmito námitkami se žalovaný nemohl odmítnout zabývat s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu.

21. Přímý vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí tak mohly mít vliv námitky žalobce uplatněné v rámci odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu týkající se posouzení otázky dopravní obslužnosti stavby. V rámci těchto námitek žalobce tvrdil navýšení dopravní zátěže v souvislosti s užíváním stavby a poukazoval na neoprávněný vjezd nákladních automobilů na jeho pozemky. Krajský soud v předchozím rozhodnutí o žalobě neuznal důvodnost tvrzení žalobce a konstatoval, že při posuzování tvrzení o neúplnosti celého řízení, které mělo vyústit až do nesprávného rozhodnutí o námitkách žalobce týkajících se dopravní obslužnosti stavby, bylo nutno důsledně odlišovat rovinu soukromoprávní a rovinu veřejnoprávní s tím, že právě tvrzení žalobce, že se cítí být dotčen na svých vlastnických právech neoprávněným průjezdem vozidel vjíždějících na pozemek č. parc. X, spadá právě do roviny soukromoprávní. Krajský soud konstatoval, že pro potřeby vedeného řízení je důležitá rovina veřejnoprávní a je nezbytné se zabývat pouze otázkou, zda pro potřeby dodatečně povolované stavby, u stavby původní, je zajištěna dopravní obslužnost, tzn., zda je zajištěn příjezd k této stavbě. Tato otázka byla předmětem šetření a rozhodnutí v době, kdyby bylo rozhodováno o umístění původní stavby a vydání stavebního povolení k této stavbě. V tomto směru tedy otázka přístupu byla vyřešena v souvislosti s hlavní stavbou, a pokud v současné době v rámci řízení o dodatečném stavebním povolení dalších staveb, by měla být tato otázka otevírána, pak je to možné pouze tehdy, pokud by vyvstaly nové skutečnosti, které by dosavadní napojení na dopravní infrastrukturu v této oblasti vyrušovaly. Tyto skutečnosti podle soudu však nevystaly a proto nebylo nutné tuto otázku znovu otevírat.
22. Nejvyšší správní soud akceptoval nesouhlas žalobce se závěry krajského soudu, který neuznal důvodnost námitek žalobce týkajících se dopravní obslužnosti stavby a vjíždění vozidel na pozemky žalobce. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 207/2014-36, ve kterém dospěl k závěru, že v řízení o dodatečném povolení stavby je třeba zohlednit specifickou situaci, kdy předmětem povolovacího procesu je již dokončená stavba. Pak se ovšem nelze spokojit při posouzení dostatečně podložených sousedských námitek jen s odkazem na stavební dokumentaci. V tomto směru podle Nejvyššího správního soudu odůvodnění rozhodnutí žalovaného v této otázce bylo nedostatečné a neobstojí ani tvrzení, že námitky žalobce spadají do roviny soukromoprávní. Základ těchto námitek je sice soukromoprávní, ale námitky mají přesah do veřejnoprávní obslužnosti stavby. Podle § 114 odst. 3 stavebního zákona si správní orgán smí udělat o námitce občanskoprávní povahy úsudek a rozhodnout ve věci. To neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv. Soukromoprávní námitky nejsou zcela vyloučeny z uvážení správních orgánů, ani z přezkumu správními soudy.

23. Ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. krajský soud je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí, pokud došlo ke zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Na podkladě této vázanosti krajského soudu právním názorem Nejvyššího správního soudu, krajský soud konstatuje, že je nezbytné přihlédnout k tvrzením a k důkazům žalobce, které uplatnil v rámci vedeného odvolacího řízení před vydáním rozhodnutí žalovaného, a to v tom rozsahu, pokud měly podpořit důvodnost námitek žalobce týkajících se dopravní obslužnosti stavby a otázky vjíždění vozidel na pozemky žalobce. K těmto navrhaným důkazům a tvrzením žalovaný přihlédne, tzn. že tyto důkazy provede a důkazy podrobí volnému hodnocení v celém komplexu ostatních důkazů v řízení provedených.
24. Z důvodu porušení ust. § 82 odst. 4 a ust. § 89 odst. 2 správního řádu, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé o dodatečném povolení předmětné stavby krajský soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V. Náklady řízení

25. O nákladech řízení rozhodl soud na podkladě ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Na podkladě procesního úspěchu žalobce, žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou představovány odměnou advokáta stanovenou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč.
26. Odměna advokáta sestává ze čtyř úkonů právní služby, a to jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby) a jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. g) (účast při jednání soudu) a jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. d) (sepis kasační stížnosti). Odměna advokáta tak se čtyřmi režijními paušály činí 13 600,- Kč.
27. K odměně advokáta bylo připočtena částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek za podanou správní žalobu a částka 5 000,- za podanou kasační stížnost a to podle Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Náklady řízení tak činí celkem 21 600,- Kč a budou žalovaným uhrazeny ve stanovené lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
28. Soud současně ve shodě s ust. § 60 odstavec 5 s. ř. s. rozhodl, že osobě na řízení zúčastněné se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud této osobě neukládal žádné plnění povinnosti, se kterou by byl spojen vznik nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. prosince 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu